

HIJ, IK EN HET BEEST

HIJ, IK EN HET BEEST

L. Marlaux

De kracht van het leven is zout water.
Zweet, tranen en de zee.

ISBN/EAN 9789403668628

NUR 402

©2019 L. Marlaux

Eerste druk: november 2019

Uitgegeven in eigen beheer

Titel: Hij, ik en het beest

Omslagontwerp: L. Marlaux

Illustraties: L. Marlaux / Unsplash

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering.

Dit verhaal is fictief.

Elke gebeurtenis met bestaande personen of gebeurtenissen berust op toeval.

Contact: lottemarlaux@gmail.com

www.lmarlaux.jouwweb.be

Nieuwpoort, België

*Elle aimait avec d'autant plus de passion qu'elle aimait avec
ignorance.*

*Elle ne savait pas si cela est bon ou mauvais, utile ou dangereux,
nécessaire ou mortel, éternel ou passager, permis ou prohibé.
Elle aimait.*

*Ze hield zo veel meer van de passie dan van de onwetendheid.
Ze wist niet of het goed of slecht was, nuttig of gevaarlijk,
noodzakelijk of dodelijk, eeuwig of vluchtig, toegestaan of
verboden.*

Ze hield van hem.

*Victor Hugo
Les Misérables*

DANK

Bedankt aan mijn twee lieve zonen. Bedankt dat jullie mama rustig lieten schrijven, koptelefoon op en wegdromend met mijn muziek en herinneringen.

Bedankt aan mijn ouders die me altijd blijven steunen.

Bedankt aan degenen die stukken lazen en mij aanspoorden om verder te zetten, er iets mee te doen.

Bedankt aan de verschillende mensen uit de kunstwereld voor hun opbouwende kritiek. Daarbij denk ik vooral aan Eric Baeyens.

Bedankt aan de mensen van Immo La Plage Westende om hun medewerking te verlenen in verband met het gebouw de Rotonde.

Ook bedankt aan de mensen die in mij zijn blijven geloven. Mega bedankt aan degenen die dit niet deden. Door die laatsten heb ik nog meer moed en doorzettingsvermogen gehad om dit te verwezenlijken.

Bedankt aan de verschillende mensen uit de muziekwereld om me de toestemming te geven stukjes uit hun pareltjes te publiceren.

Speciale dank aan Guy Swinnen (The Scabs), Gino Kesteloot (Kortrijk Drumt) en Marc Vermeersch (MG's Brothers), Johan Sabbe en Franky Baete (Cruiser), Francis D'Hondt, Stefan Taveirne en Tom Vermote (Cosy Corner), Filip Blondeel, Kris Demets en Guy Wille (Los Tres Supermanes), Philip Devreese (Z-Curse), Wim Punk (The Wolf Banes), Paul Van Bruystegem (Triggerfinger), Beverly Jo Scott, Arno en Lara Fabian.

Leen Demaré. Sorry, ik zal het nooit meer doen. Je bent een topwrijf!

Een speciale dank en warme knuffel aan:

Antje, Micheline en Johantje voor de liefde en de warmte in de Astra, Raf en Michel van de Haven voor de mooie vriendschap en de steun, Peter voor de hartelijke gesprekken en zo veel meer, Lindsey voor de vriendschap en hulp, Gerda en Ludo van café Bristol voor

de leuke momenten en ontspanning, Lore voor de artistieke raad en steun, voor de ellenlange telefoongesprekken en de jarenlange band, Marc voor het engelengeduld bij het samen verbeteren van mijn literair kindje.

Een hartelijke dank aan Erwin en Frank van Het Boek, Nieuwpoort Bad, Andy en Peter van DBH krantenshop en Wijn-en cadeaushop en Tom van Carrefour Market, Nieuwpoort Stad.

En aan de rest van jullie, bedankt om mijn woorden te begrijpen. Het zijn mijn woorden, mijn gevoelens, mijn bedenkingen.

VOORWOORD

Als je drama's meemaakt in het leven, dan heb je twee keuzes. Ofwel laat je je meeslepen door de gebeurtenissen en je verdriet, ofwel sta je na een tijdje terug op, zet je je verstand op nul, word je een gevoelloos wezen en probeer je er het beste van te maken.

Dit deed ik in 2002.

Ik stopte alle belevenissen en tragedies ver weg. Het deurtje goed op slot. Af en toe kwam er eentje piepen maar dat liet ik niet toe. Ik leefde op automatische piloot. Het was wat het was. Sommige dingen kan je niet veranderen. De tijd niet meer terugdraaien. Enkele maanden geleden kwam er eentje piepen. Na zovele jaren. Alles kwam met een grote smak terug in mijn gezicht terecht. Ik werd er gek van en zocht een uitlaatklep.

Die hebben jullie nu in handen.

Dag en nacht schreef ik al mijn herinneringen op. Ondertussen luisterde ik naar onze muziek, keihard door de koptelefoon.

Niemand mocht erin. De ene herinnering bracht de andere naar boven.

Heel heftig, enorm emotioneel maar zo bevrijdend.

Ik schreef met zoveel liefde en met enorm veel passie voor die kwetsbare man die voor altijd mijn leven veranderde. Ik werd een ander mens door hem, door dit verhaal.

Het hoofdstuk over *Les Misérables*, de musical en de *Notre Dame de Paris*, schreef ik enkele weken voor de brand uitbrak. Wat een drama. Ontzet keek ik naar de beelden.

Ik vroeg me vanaf het begin van mijn schrijfsels af, of Robin er niks op tegen zou hebben indien ik ons verhaal deelde met de buitenwereld. Ik vroeg hem om een teken, niet om die *fucking* kathedraal op te branden. Hilarisch natuurlijk. Een teken? Toeval? Wie zal het zeggen? Hem kennende....

Dit boek is er gekomen om te verwerken, de geschiedenis een plaats te geven maar grotendeels om hem te herdenken. Hoe hij echt was. Een vat vol emoties, iemand met enorm veel passie voor muziek, literatuur en kunst. Hij was een mysterie, vurig en intens. Iemand die liefhad met alles wat hij in zich had. Door velen uitgespuugd, aan de kant gezet, besproken en vernederd.

Dit is een eyeopener. Niets is wat het lijkt.

Stempels worden altijd gedrukt, jammer genoeg.
Indien er mensen zichzelf herkennen in dit verhaal.
Dit is puur toeval. Dit is fictie.
Moest je er toch van overtuigd zijn dat je hier een rol in speelt,
bekijk het dan op een andere manier.
Het is nooit te laat om sommige dingen te bekijken vanuit een
andere ooghoek.

Veel leesplezier.

Iemand vroeg me ooit

‘Waarom hou je zo van muziek?’

Ik antwoordde:

‘Dit is het enige dat blijft als alles en iedereen verdwijnt.’

‘Wat neem je in Godsnaam mee voor iemand die zijn zeventigste verjaardag viert?’

‘Al zo laat? Natuurlijk geen winkel meer open.’

Ik nam een fles rode wijn uit de kast, bond er een strik rond, schreef een verjaardagskaart en hoopte diep vanbinnen dat ik hier geen spijt van zou krijgen. Twee jaar ben ik de deur bijna niet uit geweest. Het moet nu maar eens stoppen. Gedaan met verdrietig zijn, mijn avonden te slijten voor de tv met een zak chips en een glas cola.

‘Geniet ervan, meid’, sprak ik mezelf toe op weg door de ijzige kou. ‘Misschien wordt dit wel leuk.’

Ik hoorde de zee. Er stond dan ook een wind die sneed door merg en been. Ik rechtte mijn kraag, trok mijn sjaal iets strakker, stak mijn handen iets dieper in mijn zakken en genoot eigenlijk van het buiten zijn op dit uur. Geen mens te bespeuren. Het was dan ook laagseizoen in ons kleine dorpje aan zee. Niet veel huizen waren bewoond momenteel. Af en toe kon je ergens naar binnen piepen en zag je kerstverlichting branden. Die tijd van het jaar. Thuis had ik alleen een vaas gezet met wat lichtjes en een paar verloren kerstballen. Geen nood aan die toestanden sinds... Slik...

Ik had meteen zin om rechtsomkeer te maken maar iets hield me tegen.

‘Komaan, je hebt niet voor niks een uur voor de spiegel gestaan, een halve kleerkast aangetrokken voor je de juiste outfit had gevonden en je ruikt alsof je een bad hebt genomen in *Vanderbilt*.’

Mijn ogen rolden naar achter. Ik kon bijna mijn hersenen zien. Ik haalde diep adem en duwde de deur van het hotel open. Het was er warm, snikheet zelfs. Ik zocht de jarige maar kon die moeilijk vinden in de mensenmassa. Door de sigarettenrook was het er mistig. De geur deed me denken aan een oude jazzclub in New Orleans. Eindelijk had ik hem te pakken. Drie kussen en felicitaties later, belandde ik aan één van de tafeltjes van de genodigden.

‘Kijk eens, jongens. Dit is Elize waarover ik sprak. Ze zal bij jullie zitten vanavond’, zei Henri tegen zijn zonen.

De sfeer was gemoedelijk en voor ik het wist, was ik verwickeld in een boeiend gesprek met één van hen. Het deed eens goed om andere mensen te leren kennen. In ons dorp kenden we allemaal elkaar. De gesprekken kwamen bijna altijd op hetzelfde neer.

Sommigen hadden dan ook zo'n bekrompen mentaliteit dat het me zowat verstikte. Ze vertoeven bijna altijd in hetzelfde kringetje en beschermen die ook. Let wel. Ik heb me nooit een buitenstaander of een aangespoelde gevoeld. Werd door de meerderheid aanvaard. Maar toch... De echte, daar krijg je moeilijk vat op. Het zijn vechters. De harde vissersmentaliteit krijg je er moeilijk uit. Ze plooiën nooit, moeten vooruit.

De zonen van Henri aanhoorden mijn verhalen over hoe ik hier was terecht gekomen. Hoe ik mij had aangepast, met vallen en opstaan en hoe ik mij hier goed voelde met de mensen waarmee ik vriendschap had gesloten. Ik leefde en liet leven. Alleen op die manier kon ik hier overleven.

'Dansen?'

Ik keek omhoog recht in de mooiste ogen die ik ooit had gezien. Niet blauw, want daar viel ik meestal voor, ook niet bruin, geen groen. Het was eerder een mengeling met een zwarte kring er rond. Hij lachte zijn stralend witte tanden bloot, stak zijn hand uit en trok me uit mijn stoel.

Donna Summer, Last dance. Dit begint heel rustig maar ineens vloog ik over de dansvloer.

'Dit hou ik nooit vol tot het eind van het nummer', dacht ik.

Tot mijn verbazing danste ik alsof er niemand keek en ik vond het fantastisch. Ik voelde zijn sterke handen en armen me leiden alsof het kinderspel was. Ik zweefde in de armen van een man die me tot deze avond onbekend was en toch had ik iets van:

'Hallo, ik heb je gemist. Waar heb jij al die tijd gezeten?'

The Power of love van Celine Dion was meer dan welkom na zo'n vier minuten swingen. Hij pakte mijn ene hand en hield die stevig vast op zijn gespierde borstkas. Zijn andere hand rustte zachtjes op mijn onderrug. Ik vergat de ruimte, de tijd, de menigte, voelde de muur die ik de laatste jaren had opgebouwd in elkaar storten. Ik kreeg een gevoel in mijn onderbuik, geen vlinders maar de ganse *fucking* zoo hielden een feestje daarbeneden. Dit mocht voor mij uren duren maar aan alle mooie liedjes komt natuurlijk een einde.

'Iets drinken?'

Enkele tellen later zaten we te babbelen aan de bar alsof we elkaar al jaren kenden. Ik viel als een blok voor *Mister Perfect*. Ik kende zelfs zijn naam nog niet.

'Forever gonna start tonight', zong hij mee met Bonnie Tyler.
Ik smolt.

'Verman je', hoorde ik die ene op mijn linkerschouder roepen, terwijl die op mijn rechterschouder gilte: 'Laat dit nu gewoon gebeuren.'

Ik wuifde ze allebei weg. Geen drama vandaag. Die twee moesten het maar samen uitvechten. Ik genoot gewoon van dit moment. Geen verwachtingen, gewoon genot. Ik dacht nog 'foei' te horen, maar dit deerde me niet. Ik nam zijn hand en leidde hem terug naar de dansvloer.

Ik die de leiding nam. Dit was ook nieuw.

Een ganse nacht dansen, drinken, lachen. Een eeuwigheid geleden. Ik voelde me als herboren. En ineens kwamen de woorden eruit: 'Ik wou dat ik dit gevoel op flessen kon trekken en bewaren in mijn kelder om er af en toe eens van te proeven.'

Ik stond versteld van mezelf. Dit had ik niet gezegd. Waar kwam dit ineens vandaan? Ik kon wel door de grond zakken van schaamte. Ik voelde dat mijn gezicht leek op een tomaat die vele dagen te lang in de zon had gehangen.

Slik...

Hij schaterde, nam mijn hand, gaf me een natte kus op mijn lippen en fluisterde in mijn oor terwijl hij een vlinderkusje gaf op mijn oorlel: 'dito.'

En daar was die zoo terug. *My fucking God*. Dit gevoel was echt niet meer normaal. Straks werd ik wakker en was dit jammer genoeg maar een natte droom geweest.

*Toen mijn ogen de jouwe ontmoetten,
wees mijn ziel jou aan en fluisterde:
‘Hem’*

'Goeiemorgen, schoonheid.'

Ik wou mijn ogen opendoen maar iets hield me tegen. Dit kon niet waar zijn. Ik was blijven steken in mijn droom. Dit waren die twee schouderhuffers die mij een loer wilden draaien. Mijn hoofd voelde ijl aan. Precies of ik in het vat bier was gevallen en mij een weg naar boven had gedronken. Ik zuchtte diep en kneep mijn ogen stevig dicht. Het winterzonnetje stond laag en baande zich een weg naar binnen door de bijna gesloten gordijnen. Ik tastte op mijn nachttafel op zoek naar mijn flesje water. Mijn mond plakte toe, mijn keel voelde aan alsof ik spijkers had gegeten en op mijn tong waren de sporen van schuurpapier te zien, dacht ik. Ineens voelde ik een zachte streling op mijn zijde. Een hand die een spoor trok van verlangen over alle rondingen van mijn lichaam. Dit had ik niet meer gevoeld sinds... Slik...

Ik draaide me om en keek terug in die prachtige ogen van hem. Zijn glimlach was nog mooier dan gisterenavond en die handen die me streelden. Zucht...

Nu was Tarzan ook tamtam aan het spelen daar diep beneden. Ik wou iets zeggen maar hij legde verbeterend zijn vinger op mijn lippen.

Hier waren woorden overbodig. Zijn vinger maakte plaats voor de meest zachte lippen die ik ooit had gevoeld. Zijn tong opende mijn gelukkig bevochtigde mond en kwam spelen met de mijne. Eerst heel zachtjes.

Mijn lichaam schreeuwde. Dit hield ik echt niet vol. Het voelde alsof die ganze zoo daarbeneden een volksfeest vierden na de oorlog van 40-45. Niks deed er nog toe. Ik smolt in zijn omhelzingen. Voelde handen en lippen, overal. Zijn tong maakte rondjes op plekken die nooit het zonlicht zien. Al mijn zintuigen stonden op scherp. Eén schot en ik was verkocht. Voorgoed. Nu wist ik terug wat het was. Je verliezen in zo veel liefkoningen. Hij keek me recht in de ogen terwijl hij zachtjes mijn benen spreidde. Kwam zachtjes op me liggen en baande zich een weg naar binnen alsof hij die zoo wou kalmeren. Het was een druppel op een hete plaat. Het was geen schot maar een explosie van puur genot. Ik zag sterretjes. Hij hield me stevig vast. De tranen rolden over mijn wangen. Hij streelde mijn gezicht en kustte zachtjes mijn lippen.

'Als dit geen magie was, dan weet ik het ook niet meer', hoorde ik hem fluisteren.

Ik glimlachte door mijn tranen heen. Hij had gelijk.

'Inderdaad, dit was echt wel magisch.'

Onze vingers strengelden zich in elkaar. Ik legde mijn hoofd in de holte van zijn borstkas en bleef nog eventjes doezelen. Dertien uur, stond te lezen op de klok. Niet verwonderlijk want ik schatte dat we pas om zes uur hier waren beland. Het laatste wat ik me nog herinnerde van het feestje was de dwerg met zijn hamer die achter de deur stond bij het buiten komen.

'Sorry, ik ben met je meegelopen tot hier. Je wou nog een slaapmutsje met mij drinken.'

Ik verborg mijn gezicht onder de lakens.

'Hebben we deze morgen ook...?' stamelde ik.

Hij lachte.

'Nee, ik ken je nog maar pas maar ik vrees dat dit geen *one night stand* is.'

Ik zuchtte. Waar kwam die gentleman ineens vandaan? Wie was hij? En, hoe heette hij? Misschien had hij het deze nacht wel gezegd. Ik voelde me terug rood worden tot achter mijn oren.

'Sinds gisterenavond voel ik dat ik terug leef.'

Hij keek me verbaasd aan maar ik ging verder.

'Ik was niet te stoppen, sinds lange tijd. Nu zal je waarschijnlijk van mij denken dat ik één of andere sloerie ben die met iedereen de koffer induikt maar het is echt niet zo.'

En ik ratelde door.

'Ik dacht dat ik dood was, de ijskoningin in hoogsteigen persoon, geen hart maar een ijsklomp, geen gevoel, liefdeloos.'

Ik beet op mijn onderlip die begon te trillen.

'Hoe heet je eigenlijk?'

Mijn ogen piepten boven de lakens.

'Dit magische moment heb je wel mooi verpest, jongedame.'

Die ene Hufter op mijn schouder.

'Negeren', zei de andere.

'Robin', lachte hij. 'En neen, ik denk niet dat je een sloerie bent. Je hebt me deze morgen veel verteld. Ik begrijp je. Je had babbelwater gedronken. We doen dit rustig, op jouw tempo.'

Ik slikte. Verteld? Wat had ik verteld?

'Niet aan denken', kwam er één piepen.

Die sterke armen namen me stevig vast. Zijn vingers speelden met mijn haren en af en toe voelde ik een zacht kusje in mijn nek. Neen, inderdaad, dit was geen *one night stand*. Eens zou hij moeten gaan maar nu nog niet. Ik draaide me naar hem toe, streek met mijn vingers langs zijn gezicht.

'Bedankt, Robin om me niet te veroordelen.'

De tranen prikten achter mijn ogen.

'Waarom zou ik dit doen? Ik had een fantastische avond en werd wakker naast de vrouw aan wie ik dit had te danken. Ik zocht terug een doel in mijn leven en ik denk dat ik dit doel vandaag heb gevonden.'

Ik slikte. We kenden elkaar amper. Terug een doel in zijn leven? Ik? Waarom? Ik duwde alle nare gedachten weg.

'Honger?'

Enkele tellen later had ik een geïmproviseerd ontbijt op tafel gezet. Ik hoorde hem zingen onder de douche.

'You don't have to be beautiful to turn me on.'

Ik giechelde.

Hoe kon ik anders dan hem te vergezellen in een onvergetelijk duet.

'I just want your extra time and your kkkkisssss.' 'Uh' 'Oh.'

*Intimiteit is niet alleen puur fysiek.
Het is diep contact maken met iemand.
Het gevoel hebben diep
in hun ziel te kunnen kijken.*

'Goeie morgen allemaal.'

Zo enthousiast was ik nog nooit 's morgens vroeg op mijn werk toegekomen. Jean, mijn baas keek me verdwaasd aan.

'Blijkbaar een mooi weekend gehad?'

Ik knikte instemmend terwijl ik de linten van mijn schort aantrok. Ik kon terug de wereld aan. Dit gaf me zo'n fantastisch gevoel. Ik liep op wolkjes. Het cliché leven van de liefde was reeds lang geen cliché meer. Gans het weekend had ik geproefd en ongelooflijk genoten van die diep weggedrongen verlangens.

'Dit moet naar tafel vier.' 'Elize aan aarde.'

'Houston we have a problem.'

Ik giechelde. Ik had geen probleem, niet meer.

'Alstublieft, Henri en nogmaals bedankt voor de uitnodiging. Ik heb er echt van genoten.'

Twee pretogen en een glimlach.

'Graag gedaan. Het was inderdaad een mooi feest met allemaal mooie mensen.'

Inderdaad, mooie mensen, adonissen, kanjers. Maar ik ging toch wel met de eerste prijs naar huis. Mijn gezicht trok een grimas van hier tot in Tokio en de zoo kwam om de hoek loeren.

'Niet hier', piepte het op mijn linkerschouder.

Ik trok mijn schort recht en werkte verder maar was inderdaad wel weg van de wereld. Ik kon niet wachten tot sluitingstijd. Ik wist nog niet veel van mijn loverboy. Wat ik wel wist. Hij had mijn ijsklomp doen smelten. Hij had me wakker gekust. Hij had de droge bron terug laten vollopen.

Daar was die tomatenkop terug.

'Elize, ik weet niet wat er met jou aan de hand is vandaag maar je bent er echt niet bij. Die pintjes moesten reeds lang aan tafel staan. De schuimkraag is al weg.'

Oeps. Mijn baas was nogal een maniak op zijn bier.

'Sorry, Jean.'

Ik haastte mij naar de tafel. Gelukkig geen moeilijke gevallen. Je hebt andere.

'Je hebt je precies goed geamuseerd op het feestje hé, Elize.'

In een dorpje als het onze, kon je niks verbergen maar daar had ik geen problemen mee. Ik leefde er al twee jaren op mijn ééntje en voelde me goed in mijn cocon.

'Ja, het was lang geleden dat ik nog zo door de muur ben gegaan.'

'Heb ik gezien. Had je nog nooit zien dansen.'

Ze keek me doordringend aan.

'Ik wil je niet van je wolk halen maar pas toch maar op met Robin.'

'Waar moet die zich mee?' brulde er ééntje.

'Huh, ik weet niet waarover je het hebt. Opletten voor wie en waarom?'

'Die man waarmee je bent vertrokken. Zijn natuurlijk mijn zaken niet maar ik zou niet willen dat je nogmaals een drama meemaakt. Je hebt naar mijn gevoel al te veel doorstaan in je korte bestaan.' Ze ratelde door maar de woorden kwamen van heel ver. Ik zag haar mond bewegen, haar lichaamstaal sprak boekdelen maar het drong niet tot me door. Het geratel bleef nog enige tijd duren. Wat ik hoorde. Ex-vriendin, brandstichting, slagen, verwondingen. Ik kwam met een smak terug op de grond terecht. De wolkjes waren verdwenen. De zoo trok zich ver terug. Tarzan zocht zijn goed verborgen hol op.

'Sorry, Jean roept', kon ik nog net uitbrengen.

'Ik ga eventjes naar toilet.'

Mijn baas knikte. Wat hij er mompelend aan toevoegde had ik niet meer gehoord. Ik sloot de deur, leunde tegen de muur en voelde de warme tranen lopen tot in mijn nek.

'Hoe kan dit? Dit zijn leugens? Toch?' vroeg ik smekend aan mijn Hufters.

Waar waren die twee wanneer ik ze nodig had?

Eéntje kwam piepen.

'Geen conclusies trekken zonder feiten.'

Inderdaad. Wat ik had geleerd in dit kleine dorp. Niet alles is wat het lijkt.

Ik snoot mijn neus, verfriste mijn gezicht en ging terug naar boven.

'Katrien heeft je nodig in de keuken.'

Jean keek me bezorgd aan.

'Gaat het wel met jou vandaag?'

Ik knikte en lachte mijn tanden bloot. Ik moest hier nog de dag zien door te komen zonder brokken. Verstand op nul. Dit doe je nu al jaren. Je kan het. Het moet. Ik voelde dat ze aan mijn muur werkten. Heel langzaam, steen voor steen.

'Er staat daar iemand tegen de paal buiten. We zijn wel gesloten hé.'
Ik keek door de aangeslagen vensters en zag inderdaad een schim
en rook, veel rook rond het gezicht.

'Ik denk dat hij op iemand wacht', hoorde ik Henri grappen van aan
zijn vaste stekje. Hij was een stuk van het meubilair geworden.
Iedere morgen zijn koffietjes en 's avonds zijn pintjes.
Inderdaad. Daar stond mijn Adonis. Leunend tegen de
lantaarnpaal. Sigaret in de mond en turend in de richting van de
zee.

'Wat nu?' hoorde ik in de verte.

Het is wat het is. Hier moet ik door. Ik telde mijn kassa maar moest
ontelbare keren herbeginnen. Het was ook niet moeilijk met de euro
die ze juist hadden ingevoerd. Wat een idee? Gelukkig klopte alles.
Ik had al schrik want was er echt niet bij geweest vandaag. Ik nam
me voor om me niet meer zo te laten meeslepen en morgen terug te
komen werken met mijn volle verstand. Ik hoopte dat toch. Eerst
zien wat deze avond bracht. Ik voelde lood in mijn schoenen. Niks
vergeleken bij de wolkjes van deze morgen. Dit was het summum
van uitersten. Het leek een eeuwigheid te duren vooraleer ik
aangekleed was. Ik pakte mijn tas en nam van iedereen afscheid.

'Niks meer drinken?' vroeg mijn baas.

'Neen, dank je. Ik moet nog iets regelen vanavond.'

Mijn gezicht wees in de richting van de *mystery man* buiten. Jean
keek me bezorgd aan. Zijn frank, of liever, zijn euro, was gevallen.

'Je bent een verstandige meid, Elize. Je weet wel wat je moet doen.
Pas gewoon op jezelf en op je kleine hartje dat je zo kostbaar maakt
voor velen.'

Ik slikte en knikte.

'Ik val meestal op probleemgevallen. Precies of die hierboven ze
allemaal mijn pad opstuurt.'

Jeans ogen puilden uit zijn kassen.

'Ik zal dit ook wel terug overleven hoor. Ik ben sterk.'

Vanbinnen ging ik dood.

*Iedereen heeft een ander verhaal.
Er is een reden waarom ze zijn zoals ze zijn.
Denk hieraan vooraleer je oordeelt.*

'Hey schoonheid.'

Hij nam mijn hand en kustte mijn lippen.

'Gaan we iets drinken bij Axel?'

Ik knikte instemmend. Axel was iemand die me nauw aan het hart lag. Iemand die zijn dromen nastreefde. Iemand die zich op een dag wou settelen in het zonnetje met zijn vrouwtje Valerie.

Robin trok me mee naar binnen. De muziek stond luid, oorverdovend. Ambiance in de keet. Gelukkig vonden we nog een plaatsje in het rustige hoekje van de toog. Ik voelde de blikken prikken in mijn rug. Bezorgde blikken. Alsof iedereen wou schreeuwen: 'Blijf weg van hem.'

Axel kwam een kus geven, negeerde hem en gaf ons privacy zoals een goeie cafébaas moet doen. Robin keek me doordringend aan. Zijn ogen stonden zwart. Niet de ogen die me zo van mijn sokken bliezen.

'Oh God, wat nu?'

Er kon me niks gebeuren, toch? Ik zat hier aan de bar. Enorm veel mensen in de buurt. Ik nam een grote slok van mijn Gin Gini. Ik had dorst. Of had ik moed nodig?

'Hoe was je dag?'

Zijn vingers wreven over mijn dij. Ik voelde niks. Die hufters hadden die muur wel mooi terug opgetrokken. Chapeau, dikke pluim!

'Goed hoor, best druk voor deze periode van het jaar', hoorde ik mezelf lullen.

Ik nam nog een grote slok. Ik had het gevoel alsof iemand me bij de keel greep en stilletjes alle lucht uit mijn lichaam perste. Hij keek me aan. De wanhoop en twijfel stonden te lezen op zijn gezicht. Hij zuchtte.

'Robin, is het waar?' informeerde ik.

Hij verstijfde. Zijn tedere vingers veranderden in een vuist die bleef rusten op mijn dij. Zijn ogen werden vuurwapens alsof er ieder moment één kon afgaan. De kogels waren niet voor mij bedoeld. Wel voor degenen die ons aanstaarden. Ik nam zijn vuist vast, keek hem aan, wreef met mijn duim over zijn gebalde hand en fluisterde in zijn oor:

'Ik veroordeel je niet. Ik stel gewoon een vraag waar ik een antwoord op verwacht. We doen het rustig, op jouw tempo.'

'Dit is plagiaat.'

Hij lachte.

'Wil je het echt weten?'

Ik knikte maar was bang om dit te moeten aanhoren.

'Laat hem gaan.'

'Neen dat wil je niet.'

'Kan je de waarheid wel aan?'

'Stop!' smeekte ik.

'Het doet pijn om dit te moeten meemaken maar dit kan er nog wel bij.'

Robin bestelde nog een drankje. Dit had ik echt nodig. Telepathie?

Hij stak van wal:

'Toen ik hier kwam wonen leerde ik Anna kennen.'

'De Anna?'

Hij knikte instemmend.

Anna had een kroeg hier in ons kleine dorp. Iedereen kende haar.

'We kregen na een tijdje een relatie', ging hij verder.

'We waren nogal heftig samen. De ene dag was het alles. De andere niks. De ruzies konden dikwijls hoog oplopen. We tastten elkaars grenzen af en gingen alle dagen een beetje verder. Te ver zelfs.'

Hij keek me vertwijfeld aan maar ging verder.

'Op een avond hadden we enorme ruzie. Het ging van kwaad naar erger. De verwijten bleven maar komen. Van haar maar ook van mij. Ik weet niet meer wat er toen is gebeurd. Ik kreeg een black-out. Het enige wat ik wel nog weet, is, dat de volgende dag de politie mij is komen oppakken voor slagen en verwondingen en brandstichting.'

Ik zat perplex op mijn stoel en instinctief trok ik mijn liefkozende hand weg. *Bittersweet symphony* denderde door de boxen. The Verve... Die kwamen ook altijd als geroepen.

'Elize, je moet me geloven. Ik weet echt niet wat er die avond en nacht verder is gebeurd. De politie verdacht mij van brandstichting omdat mijn portefeuille werd aangetroffen in haar zaak. Niet moeilijk. Ik woonde er praktisch. En van die slagen herinner ik mij ook niks. Zoals ik al zei, een complete black-out. Ik schaamde me diep voor dit alles en ben bij mijn zusje gaan logeren totdat de storm was overgewaaid. Daarna heb ik me jaren opgesloten in mijn kamer in de Rotonde omdat ik de beschuldigingen en opmerkingen

niet aankon maar nu kom ik sinds kort terug onder de mensen. Ik zag jou op het feestje en wou je beter leren kennen. Ik vermoedde dat jij hiervan niet op de hoogte was. Wou het je vertellen, ooit, rustig, op mijn eigen tempo maar daar heb ik jammer genoeg de tijd niet voor gehad. Het klinkt misschien cliché maar ik heb op iemand zoals jij heel mijn leven gewacht en ik zou het enorm spijtig vinden dat mijn verleden of wat iedereen van mijn verleden maakt, dit kapot maakt.'

Hij keek me terneergeslagen aan alsof iemand het laatste sprankeltje hoop op geluk had afgepakt. Ik bestelde nog een drankje alhoewel ik me al beneveld voelde. Ik ademde diep in.

'Robin, ik geloof je. Ik weet hoe de mensen hier soms kunnen zijn. En misschien heb je het wel gedaan maar soms kan je dingen doen in een opwelling. Dingen waar je later enorm veel spijt van krijgt. Soms worden we bespeeld of spelen we zelf. En ja, soms met vuur.'

Hij keek me verbaasd aan.

'Je kan nog wegrennen als je wilt. Ik neem je niks kwalijk en heb er alle begrip voor.'

Ik schudde mijn hoofd, nam hem vast en kuste hem op zijn voorhoofd. Niemand was nog aanwezig. De priemende blikken deerden me niet.

'Ik kende je niet, ook niet je verleden, ook niet de verhalen. Ik ben niet iemand die een ander zal veroordelen als ik het zelf niet heb meegemaakt. Iedereen heeft recht op geluk, een sprankeltje hoop. Wie ben ik om dit van je weg te nemen?'

'Goed zo', kreeg ik te horen.

Die rechter Hufter mocht er best wezen. Ik kreeg een figuurlijke gelikte duim op mijn borst. Robin keek me aan. Zijn mooie ogen waren terug. Ze stonden vochtig. Niet gespeeld, niet gemaakt, gewoon de Adonis die ik enkele dagen terug had leren kennen.

'Enkele dagen en al zo heftig', klonk het links.

Ik gaf hem een figuurlijke tik tussen zijn vleugels. Hij ging morrend in een hoekje zitten. De andere schaterde het uit.

Robin boog voorover en kuste me vol op de lippen.

'Ik wil je. Nu!' likte hij in mijn oor.

Mijn muren stortten in. Tarzan kwam uit zijn hol. Hij riep heel de jungle terug bijeen. Voor ik het wist lagen wij samen, in de gloed van de maneschijn, boven op het bed. Overal kledij, alle deuren

open. Het licht in de hal nog aan. Hij verslond me. Ik had het beest wakker gemaakt. Ik smeekte om meer en kreeg meer. Ik stuurde hem naar alle plekjes van mijn lichaam die aandacht nodig hadden. Hij sloop als een dief in de nacht en vond schatten die heel goed en heel diep verborgen lagen.

Mijn lichaam schokte. Maar deze keer bleven de tranen weg. Bij mij. Ik nam hem in mijn armen, gaf hem kleine kusjes, friemelde door zijn weinige borstharen tot hij rustig in slaap viel. Ik nestelde me tegen hem aan, volgde zijn ademhaling, genoot van zijn warme lijf en volgde zijn voorbeeld.

'Morgen werken hé', fluisterde er eentje.

*Ik ben van de soort die diepgaande vragen stelt.
Iemand die kijkt in het hart van de mensen.
Iemand die 's nachts naar de maan kijkt en wegdroomt.
Ik ben een oude ziel die leeft in deze tijd.*

Ik werd wakker door de geur van koffie en een zachte streling over mijn ontblote schouder.

'Er moet er wel eentje gaan werken deze morgen.'

Ik schrok en keek op mijn klokradio.

'Maar, ik heb nog twee uren', mopperde ik.

'Er kan nog veel gebeuren in twee uren', knipoogde hij.

Ik trok hem op het bed.

'Inderdaad', lonkte ik.

Waar was de ijsvorstin gebleven? Wie had mij betoverd? Wat had hij met mij gedaan? Ik liet het allemaal over me heen komen. Dit genot mocht van mij dagen en nachten duren. Hij was zo teder, zo lief. Met zijn zachte handen streefde hij mijn hunkerende lichaam. Zijn fluwelen tong bracht me in extase. Hij zei zachtjes alle juiste, lieve en tedere woorden. Steen voor steen brak hij de overgebleven stukken van mijn muren af.

'Lauwe koffie is echt niet lekker', grapte ik na een tijdje.

Hij proestte het uit.

'Ik zet wel nieuwe.'

Hij trok me de badkamer in en duwde me onder de douche.

'Wassen en klaarmaken', beval hij.

'Oké, chef!'

Het warme water stroomde over mijn lichaam. *'I believe I can fly'*, kweelde ik mee met de ochtendradio. De geur van Sanex vulde de douchecabine. Ik rustte met mijn handen tegen de betegelde wand en liet het hete water over mijn nek en rug vloeien. Enige tijd geleden vond ik dit een zalig gevoel.

'Beter dan seks', zoals één van mijn vriendinnen zou grappen. Nu niet meer. *Miljaarde*. De seks. Zucht...

'Ze heeft het echt wel zitten', zuchtte de ene Hufter.

De andere rolde met zijn ogen en knikte instemmend.

Mijn Adonis stond in de keuken. Hij zag er zo sexy uit. Ik had echt zin om hem te besluipen, hem te overmeesteren, hem de zetel in te trekken en dingen met hem te doen die ik nog nooit had gedaan.

Ik werd vuurrood bij die gedachte.

'Te warm gedoucht?' vroeg hij verbaast.

Ik schudde mijn hoofd en zette me naast hem op het aanrecht.

'Heb eigenlijk niet zoveel zin om te gaan werken vandaag. Zo'n grijs weer. Ik zou met jou willen in de zetel kruipen en heel de dag films

kijken en andere gezellige dingen te doen. Maar, dit kan niet, ' voegde ik er zuchtend aan toe.

Hij keek me glimlachend aan en gaf me een tedere kus.

'Ik zou ook wel weten wat ik een ganse dag met jou zou doen', zei hij plagend.

Ik werd terug vuurrood, nam de twee borden en ging pruilend aan tafel zitten. Hij keek me doordringend aan.

'Bedankt voor de heerlijke momenten en de huiselijke sfeer die je me geeft. Ik heb dit zo lang moeten missen.'

'Ik geniet er ook van hoor dus ik moet jou ook bedanken om me eraan te herinneren dat het fijn is met twee te genieten van de kleine dingen.'

Hij knikte instemmend.

Die kleine, voor velen onbenullige, vanzelfsprekende dingen, waren terug mijn leven ingeslopen. Ik genoot ervan met volle teugen. Voor mij waren die niet zo vanzelfsprekend. Voor hem blijkbaar ook niet. Het was iets dat we beiden hadden moeten missen. Daarom genoten we van ieder vrij moment, samen, wij twee in mijn nestje.